

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 196. Moribundus, qui absente Confessario confessionem petiit, si
interim amissâ loquelâ, & sensuum usu, nullum in præsentia ipsius
signum dare valeat, potest & debet absolvi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

absolutionem dari posse absenti, Pontifex declaravit.

- 2394 Quod attinet ad confessionem, etsi de necessitate Sacramenti non debeat ore proferri, ideoque confessio epistolari in omni casu invalida non sit: modum tamen confitendi per epistolam merito Ecclesia prohibet, tum quia contrarius est primævo usui, & modernæ etiam consuetudini Ecclesiæ. Tum quia modus ille confitendi sensim alioqui in Ecclesiam irrepturus fuisset, ob non modicam auctoritatem Suarez, aliorumque Patronorum illius, non sine magno præiudicio primævæ consuetudinis, salutarisque verecundiæ, cum qua secundum Tridentinum confiteri oportet.
- 2395 Si objicias 1. S. Thomam Cantuariensem ab Alexandro III. absente petisse & obtinuisse absolutionem. 2. Gregorium Magnum absentibus pariter absolutionem misisse. 3. Cyprianum epist. 13. per litteras iussisse ut, non expectatâ præsentia suâ, pax, id est absolutio, quibusdam in necessitate constitutis daretur. 4. can. generalis 30. q. 5. dici, quod penitentia adulteræ per epistolam recipienda sit.

2396 Ad 1. respondeo, S. Thomam Cantuariensem non petisse, nec obtinuisse sacramentalem absolutionem à peccatis, sed extrasacramentalem à suspensione, quâ seipsum multaverat.

2397 Ad 2. respondeo, Gregorium absentibus non misisse absolutionem sacramentalem à peccatis, sed extrasacramentalem à penis, seu indulgentiam.

2398 Ad 3. respondeo, Cyprianum iussisse ut pax, id est absolutio, ipsis daretur, sed per Presbyterum quemcumque præsentem, ut ibi dicitur.

2399 Ad 4. respondeo, ibi sermonem non esse de penitentia sacramentali, sed de significatione seu iustificacione respicientiæ extra Sacramentum, qualem Inquisitores ab hæreticis, per litteras hæresim abjurantibus, recipiunt.

CAPUT CXCVI.

Moribundus, qui absente Confessario confessionem petit, si interim amisti loquela, & sensuum usu, nullum in præsentia ipsius signum dare valeat, potest & debet absolvi.

1. Ita S. Antoninus 3. p. tit. 10. c. 2. Sylvester, Tolæus, Bellarminus, & Doctores communiter contra Lopez & Sotum.

Probat 1. ex Concilio Cartaginensi IV. c. 7. ubi sic: *Is qui penitentiam in infirmitate petit, si casu, dum ad eum Sacerdos invitatus venit, oppressus infirmitate, obmutescat, vel in pbrensiam versus fuerit, deus testimonium qui eum audiverunt, & accipiat penitentiam. Et, si continuo mortuus credatur, reconcilietur per manus impositionem, & infundatur ori ejus Eucharistia.*

2. ex Concilio Arausicano I. can. 12. ubi idem habetur.

3. ex Leone Papa, idem habente epist. 91.

4. ex Rituali Romano Pauli V. idem præscribente.

5. ex eo quod Sacerdos tunc possit & debeat absolvere sufficienter confessum. Atqui moribundus iste pro talibus circumstantiis est sufficienter confessus. Cum petitio illa Confessarii sit confessio quadam, saltem generalis, nec specificæ requiratur in extremitate illa: utpote pro tunc impossibili. Recole verba Ritualis Romani à Paulo V. approbati supra n. 2388.

Satisfit objectionibus.

2401 Objicies 1. ibi non est confessio, ubi Confessarius non plus se cognoscit de peccatis moribundi, quam cognoscit de peccatis cujuslibet hominis, quem in genere scit peccatorem.

Respondeo ibi esse confessionem, qualis esse potest, per eamque moribundum cognosci aliter peccatorem, quam cognoscatur quilibet homo. Ipsum enim cognoscit ut peccatorem se accusantem in ordine ad absolutionem, per petitionem confessionis, vel per datum signum contritionis.

Objicies 2. ex assertione sequeretur moribundum per litteras, vel internumtum confiteri posse absenti, & à Sacerdote præsentem confiteri contra Decretum Clementis VIII.

Respondeo moribundum, dum aliter non potest, sic confiteri absolvi posse. Nec id esse contra Decretum Clementis VIII. utpote qui de hoc casu interrogatus, declaravit se non intendisse eum suo Decreto comprehendere; imò eo se casu daturum absolutionem. Sic enim ex ore Pontificis se accepisse testes sunt Bellarminus, & Archiepiscopus Aruacanus, qui hæc de re testimonium, propria manu subscriptum, 16. Aprilis 1608. Læssio tradiderunt, prout ab ipsomet Læssio se accepisse Præpositus scribit ad q. 4. Supplementi. 84. Unde licet Decretum Clementis VIII. tam in sensu diviso, quam in sensu copulativo, procedat pro omni casu, quo absolutio datur absenti; non procedit tamen pro omni casu, in utroque sensu, dum absolutio datur præsentem.

Objicies 3. can. quem penitus de penis dist. 1. dicitur confessionem fieri debere ore proprio, non per nuntium, vel per scripturam.

Respondeo ita regulariter esse, sed necessitatis casum eodem excipi canone.

CAPUT CXCVII.

Moribundus, sensibus repente destitutus, tamen si confessionem non petierit, nec aliquid penitentiam signum speciale dederit, si tamen vixit & christiane vixerit, absolvi potest, & debet, saltem sub conditione.

S. I.

Multiplici auctoritate ostenditur antiquitas & probabilitas assertionis nostræ, inconsideratione nonnullorum, qui eam novam & improbabilem dicere non verentur.

Regula fidei semper fuit, absolutionem instantum concedendam, quos verissime est interitus de peccatis suis penitere. Nunquam proinde licuit, nec jam licet, quemquam absolvere sine verisimili conjectura, quod ipsum de peccatis suis peniteat. Alias absolutio prodigeretur, Christianique sanguis imprudenter, imò sacrilegè dispenseretur. Quare publici peccatores, hæretici, apostatæ, &c. qui Sacramenta non frequentarunt, quorumque vita, status, habitus, &c. nullam sceleratæ vitæ suæ indigitat retractationem, absque speciali aliquo signo penitentiae absolvendi non sunt, ne quidem in articulo mortis. Nec de his procedit assertio nostra; verum de his, qui, licet subinde peccaverint, Sacramenta tamen frequentarunt, pro humanaque fragilitate vitam christianam duxerunt. Quos subinde contingit apoplexiâ, lethargiâ, phrenesi, vel ardenti febre subito obmutescere, sensibusque in tantum destitui, ut nullum speciale signum penitentiae edere possint.

Istos ergo absolvi non posse plurimorum sententia est, & ita anno 1665. censuit Facultas Parisiensis in Censura Amadæi Guimenii, quam refert P. Natalis Alexander Theol. Dogm. & Mor. to. 4. l. 2. q. 7. reg. 7. Ita etiam nuperimè censet Author Theol. Mor. jussu Illustr. D. Episcopi Petrosorensis editæ to. 4. l. 2. tr. 1. c. 7. q. 10. Verum enimvero licet sententia ista speculativè fortasse probabilior sit, assertio nostra equidem non nisi inconsideratè à nonnullis dicitur nova; à Gonet improbabilis; à Carolo ab Assumptione irritatio-
nabile